

[Krag.]

den og til Gavn for dem selv og deres Brug; saa skal Merglingen, der er af saa stor nationaløkonomisk Betydning og ogsaa af saa stor Betydning for den enkelte Landbruger, ikke kunne fremmes i hidtidigt Omfang, og Medlemmer af Driftslaaneforeninger skal, hvis de 4 Mill. Kr. ikke stilles til Raadighed for Kommunerne, ikke kunne opnaa en rimelig Rente i Lighed med andre Statsdebitorer. Ja, jeg vil sige: Forstaa det, hvem der kan! Jeg forstaa det ikke. Og jeg kunde have Lyst til at høre, om det radikale Venstre forstaa det. At de tre radikale Ministre forstaa det, tvivler jeg ikke om; men forstaa virkelig det radikale Parti dette? Smager i Virkeligheden en saadan Lovgivning ikke lidt for mærkbart og tydeligt af Klassepræg?

Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, om Betegnelsen, han brugte, „Helhed“, ogsaa angaar Enkeltheder og Principperne i Lovforslagets Afsnit 1. Den højtærede Statsminister har ved dette Lovforslags Fremsettelse med en bred og — ja, jeg saa det ganske vist ikke; men jeg tvivler ikke om, at det ogsaa har været — med en yndefuld Gestus anmodet store Kredse om at tage Plads ved Gavebordet. Man kan heller ikke sige andet, end at den højtærede Statsministers Servering er alsidig; men de Retter, som serveres, vil møtte højst forskelligt i slunkne Maver. De sociale Retter andrager 4 Mill. Kr., 2,5 Mill. Kr. fra Arbejdsløshedsfonden og 1,5 Mill. Kr. fra Staten, ganske vist paa et Grundlag og fordelt efter Principper, som jeg anser for ganske overordentlig uheldige; men Beløbet lader sig dog høre, hvis der virkelig her er en Trang, som maa afhjælpes, hvad vi jo i Øjeblikket intet som helst ved om. Det er det, den højtærede Statsminister giver. Det er det, han har; og man siger jo for et gammelt Ord, at den er en Skælm, der giver mere, end han har.

Til det kriseramte Landbrug har den højtærede Statsminister, sammenlignet med de 4 Mill. Kr., under en Fjerdedel, nemlig ca. 900 000 Kr., som altsaa er et Slags Af-fald, forstaaer jeg, fra Understøttelsesbordet, det, der er blevet tilovers. Jeg vil gerne sige, at jeg anser det som Draaber, der paa ingen Maade slukker Tørsten, og jeg anser det som beklageligt, at dette virkelig er Regeringens eneste Bidrag i denne vanskelige Tid til Støtte for et haardt kriseramtv Erhverv, oven i Købet et Hovederhverv. Og det bøder jo ikke væsentligt derpaa, at man til Forøgelse af Laanene til Grundforbedringsarbejder yderligere stiller 600 000 Kr. til Disposition.

Men, siger den højtærede Statsminister, der skal sandelig ingen glemmes ved denne Uddeling; og saa kommer han i Tanke om, at Haandværk og Industri har han endnu ikke faaet med; men i Kassen har han ikke videre til sin Raadighed, og saa afsætter han til disse Erhverv 60 000 Kr. — Ingen skal kunne sige, naar den højtærede Statsminister er færdig med sin Uddeling, at nogen er blevet glemt. Men mit Indtryk af det hele, og det tror jeg vil være Indtrykket udover det hele Land ogsaa, er dette, at Gæsterne ved Gavebordet staaer ikke Giverens Hjerter lige nær.

Men naar Fordelingen er afsluttet, saa er altsaa Fonden kommet af med 2,5 Mill. Kr.; og Staten, ja, den er i Form af Tilskud og Laan blevet 3,6 Mill. Kr. fattigere; Driftsoverskuddet for 1931—32 er opspist. Havde man faaet virkeliggjort sin Hensigt — og det var jo Regeringens Hensigt; ellers var hele Fremgangsmaaden forud for Paasken jo en eneste stor Urime-lighed og Utilbørighed overfor Rigsdagen — det var jo den højtærede Regerings Hensigt, at Rigsdagen skulde hjemsendes for Paaske —, var dette sket, ja, saa havde den højtærede Regering, hvad jeg vilde have lykønsket den til, maattet afvente de Erfaringer med Hensyn til Hovedposten, de sociale Ydelser, som man nu ganske savner. Nu handler man fuldstændig i Blinde med Hensyn til en Indsats af 4 Mill. Kr. af Fondens og Statens Penge, idet man slet ikke ved, hvorledes de sociale Udgifter og specielt Arbejdsløshedsudgifterne falder ude i Kommunerne, og hvilken Dækningsandel der gennem de 10 Mill. Kr. er tildelt dem. Man handler i Blinde, og jeg vil sige, at jeg føler mig ikke vis paa, at Rigsdagen vil finde det rimeligt at handle paa den foreslaaede Maade med et saa stort Beløb. Men det er jo muligt, naar vi har Udsigt over alle disse Forhold, naar Opgørelserne foreligger, at der vil vise sig at være Brug for disse Beløb, og saa er det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, og jeg selvfølgelig til den Tid, som vi altid har været det, villige til at tage Spørgsmaalet op til velvillig Overvejelse.

Jeg tvivler ikke om, at naar Erfaringsmaterialet foreligger, vil vi, hvis Beløbet skal fordeles, kunne give dette en bedre og for Formaålet sundere Anvendelse end den, her er foreslaet.

Man kunde sætte som Motto over dette Forslag: Hastværk er Lastværk, og man kunde ogsaa, hvis man vilde anlægge en mere politisk Betragtning, skrive ovenover det: Hensigten helliger Midlet. Jeg vil